

ಒಂದು ಅಂಗದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪೆಷಲೈಸೇಷನ್ ಮಾಡುವ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇರುವ ಕಾಯಿಲೆಗಳಾದ ಬೊಜ್ಜು, ಡಯಾಬಿಟಿಸ್, ಹೈಪರ್‌ಟೆನ್ಷನ್ ಹಾಗೂ ಹೃದಯ ಸಂಬಂಧಿ ಕಾಯಿಲೆಗಳನ್ನು ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಡಲು ಈ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟರಿಂದ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕಾಯಿಲೆಗಳನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವಲ್ಲಿ ಸ್ಪೆಷಲೈಸೇಷನ್‌ನಿಂದ ಸಹಾಯವಾದರೂ, ಸರಿಯಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಮೇಲೆ ಅತಿಯಾದ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಈ ಸ್ಪೆಷಲಿಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ದೇಹ ಒಂದೇ ಆದರೂ ಅಂಗಾಂಗಗಳು ಹಲವು. ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗಗಳೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಬೆಸೆದುಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲದರ ಸಹಾಯದಿಂದಲೂ ಮುನ್ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಯಂತ್ರ ಈ ದೇಹ! ಹೀಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಅಂಗಗಳಿಗೆ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?

ಹಿಂದೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಥಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ವೈದ್ಯರು ತಪಾಸಣೆ ನಡೆಸಿದ ನಂತರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಭರ್ತಿ ಮಾಡಿದರೂ, ಪ್ರಥಮ ಚಿಕಿತ್ಸಕರೂ ಮೇಲ್ಮೆ-ಚಾರಕರಾಗಿ ಆ ರೋಗಿಯ ಜೊತೆಗಿದ್ದು ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾರಣ ರೋಗಿಯ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ರೀತಿಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಲಭ್ಯವಿದೆ. ಸ್ಪೆಷಲೈಸೇಷನ್ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ 'ಮಲ್ಟೀ ಸ್ಪೆಷಾಲಿಟಿ' ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ. ಹಣವಂತರಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರೂ ಸಹಾ ಈ ರೀತಿಯ ಮಲ್ಟೀ ಸ್ಪೆಷಾಲಿಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ ಖಾಯಿಲೆ ವಾಸಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಬಲವಾಗಿ

ನಂಬಿದ್ದಾರೆ. ರೋಗಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದ ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕುಟುಂಬದ ವೈದ್ಯರು ಎಂದು ನಾವು ಸದಾ ಹೋಗುವ ವೈದ್ಯರಿಗೂ ಹಾಗೂ ಈ ತಜ್ಞ ವೈದ್ಯರಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ! ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಫಲಿತಾಂಶವೇ ಮಲ್ಟೀ ಸ್ಪೆಷಾಲಿಟಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಬಿಲ್.

ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್‌ಗಳು ಕಾಯಿಲೆಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ವಿವಿಧ 'ಟೆಸ್ಟ್'ಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ರೋಗಿಗಳ ಮೇಲಲ್ಲ. ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿದ್ಯೆ ಎನ್ನುವುದು ರೋಗಿಯ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯವಿಧಾನದ ಮೇಲಲ್ಲ. ಸರಾಸರಿ ಮೂರನೇ ಒಂದು ಭಾಗದಷ್ಟು ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವ, ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವ ರೋಗಿಗಳು ಅನುಪಯುಕ್ತ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಶೋಚನೀಯ ಸಂಗತಿ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕೊನೆಯ ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಕೆಟ್ಟ ನೋವಿನಿಂದ ಕಳೆದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿವೆ. ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ರೋಗಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಅತಿಥಿ ಎಂದು ತಿಳಿದೂ ಅವರನ್ನು ಕೃತಕ ಉಸಿರಾಟದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸುವುದು, ನಾಳದ ಮೂಲಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡುವುದು, ಆ ರೋಗಿಯನ್ನು ತುರ್ತು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವುದು- ಇವೆಲ್ಲ ಬೇಕೆ?

90 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ವೈದ್ಯರ ಬಳಿ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೋ ಬೇಡವೋ ಎನ್ನುವ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತದೆ. ಕಾರಣವಿಷ್ಟೇ- ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಿಂದ ಕೆಲವು ವೈದ್ಯರು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಪಯುಕ್ತವಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದು. ವೈದ್ಯರ ಉದ್ದೇಶ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆದರೂ ಆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ವಯಸ್ಸಾದ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದಿರುವುದು. ತಿಳಿದರೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕುಟುಂಬದವರ ಒತ್ತಡವೂ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ವೈದ್ಯರನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ಬಹಳಷ್ಟು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರು ತಮ್ಮ ವೈದ್ಯ ವೃತ್ತಿಯ ನೈತಿಕ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತು ಜೀವವನ್ನು ಉಳಿಸುವ

ಹಾಗೂ ರೋಗಿಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಮರಣ ಇವೆರಡರ ಮಧ್ಯೆ ಇಬ್ಬಂದಿತನ್ನೆ ಸಿಲುಕಿ ಒದ್ದಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕಳೆದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್‌ಗಳಿಗೆ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವ ವೈದ್ಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಿದೆ. ರೋಗಿಗಳೂ ಸಹಾ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್‌ಗಳ ಬಳಿ ಹೋದರೆ ಮಾತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಫಲಕಾರಿ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಹೌದು, ಒಬ್ಬರೇ ವೈದ್ಯರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅರಿತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ತಜ್ಞ ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆ, ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವೈದ್ಯಕೀಯ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಸ್ಪೆಷಲಿಸ್ಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ತಲೆನೋವು ಎಂದು ನಾವು ವೈದ್ಯರ ಬಳಿ ಹೋದರೆ, ನಾವು ತಲುಪುವುದು ನರರೋಗ ತಜ್ಞರ ಬಳಿಗೇ - ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. 'ರೋಗಿ ಒಬ್ಬ, ಹಲವು ವೈದ್ಯರು' ಎನ್ನುವಂತಾಗಿದೆ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ. ಹಲವು ಬಾಣಾಳಿಗರು ಸೇರಿ ಖಾದ್ಯವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿದಂತೆ ಇದೆ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೋಗಿಯನ್ನು ಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸುವಾಗ, ಆ ರೋಗಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಬಲ್ಲ ವೈದ್ಯರ ಜೊತೆ ಸಮಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದು ಉತ್ತಮ. ಹಲವಾರು ನುರಿತ ತಜ್ಞರು ಒಬ್ಬ ರೋಗಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡುವಾಗ, ಪ್ರತೀ ಹಂತದಲ್ಲೂ ಪರಸ್ಪರ ಚರ್ಚಿಸಿ ಮುಂದುವರಿದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಎಷ್ಟೋ ಅನಾಹುತಗಳು ತಪ್ಪುತ್ತವೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆ ಆ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ತಜ್ಞರೇ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ನೀಡಿದರೂ, ನೌಕೆಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಇರುವಂತೆ ಒಬ್ಬ ಮುಖ್ಯ ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆ ಇದ್ದರೆ, ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.